

Amb els

treballadors immigrants

... també el 1r de maig

Sumari nº 10

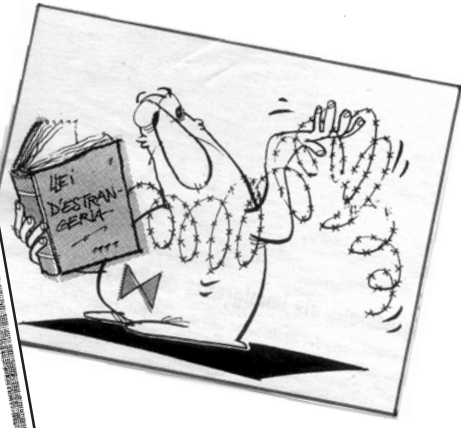
El Ejido i 1er de maig
Congrès CCOO
Sancions a bombers BCN
Mobilitzacions ensenyament i administració pública

pàg 3, 7-10 i 16
pàg 11-12
pàg 5
pàg 4 i 6

Suplement: Correo Internacional nº 79

1 de Maig
 Dia Internacional
 dels treballadors
 i les treballadores

TAULÓ D'ANUNCIS

De Durruti:

Sempre hem viscut en la misèria i amb forats en les parets. Sabrem acomodar-nos per algun temps. No s'oblidi que nosaltres també sabem construir. Som nosaltres els que vam construir aquests palaus i ciutats, aquí en Espanya, en América i a tot arreu. Nosaltres, els obrers, podem construir altres per a reemplaçar-les. Altres millors. No temim a les ruïnes. Heredarem la terra. No hi ha cap dubte. La burgesia pot esclatar i arruïnar el seu propi mon abans d' abandonar la escena de la història. Portem un mon nou als nostres cors. Aquest mon està creixen en aquest precís instant.

Setembre de 1936

L' agenda abril-maig

- Última setmana d'abril: tancament de treballadors/es d'El Ejido.
- 25/4: a BCN, taules de recollides de signatures pels immigrants d'El Ejido.
- 28, 29, 30/4: acampada a La Verneda. Convoca "Assemblea papers per a tots i totes". Pel tancament de centres d'internament per estrangers, i més.
- 29 i 30/4: inauguració del Casal Popular de Girona.
- 1 de Maig: mani i concentració en defensa dels drets dels/de les immigrants, solidaritat amb treballadors/es d'El Ejido.
- 2/5, 11 hs.: sala d'actes de Vall d'Hebrón. Jornada contra la privatització de la Sanitat.
- 4/5: concentració a la Sub-delegació del Govern Civil de Girona. Entrega de signatures i acte de solidaritat amb El Ejido.
- 6/5: Assemblea constituent de la "Convocatòria per un esquerra radical"
- 8 al 12/5: Jornades per la immigració, en la UAB
- 18/5: Vaga treballadors/res de l'ensenyament públic i universitats de Catalunya, en defensa de l'ensenyament públic.

La lletra:

Cada cel.la de Xile pot parlar
 Dels crits dels homes torturats
 Recordeu a Allende i els dies d'abans
 Abans que l'exèrcit arribés
 Si-us-plau, recordeu-vos de Víctor Jara
 A l'estadi de Santiago
 És veritat, una altra vegada
 les bales de Washington"
 "Les bales de Washington"
 THE CLASH

El racó de les pintades

KOMETE A LOS RIKOS

**CREEREMOS EN LOS CRAKS
 CUANDO OS SUICIDETS EN MASA**

"Ei PINTADON"
 El 16/4, es van ocupar les parets del centre de Barcelona

BARCELONA

EL SUR TAMBIEN RESISTE

GUTIERREZ VETE AL PP

10/5, a les 16:30, hi ha les "JORNADA DE DEBAT CONTRA LA PRECARIETAT" a la CGT. JL.

TIMOFÓNICA TE CONTROLA

Al lector

El lector ha pogut constatar des del moment de l'aparició d'aquesta publicació que Lluita Internacionalista explicava a la seva premsa: "Lluita Internacionalista és una publicació de militants del Partit Revolucionari dels Treballadors (PRT) que realitzen una experiència política diferent de la de la majoria del PRT. La decisió d'aprovar la

realització d'aquesta experiència fou votada unànimement pel III Congrés del partit i ratificada pel Congrés de la Lliga Internacional de Treballadors (LIT-CI)". Lamentablement la direcció de la majoria del PRT a la seva premsa Opció por el Socialismo de setembre 1999 va comunicar que en la mesura que LI presentava candidatures a les eleccions al Parlament de Catalunya ells consideraven trencat el protocol i en conseqüència deixàvem de pertànyer al PRT. El nostre grup va dirigir-se a la direcció internacional perquè,

Com es preveia Aznar és el nou President de Govern per a uns altres quatre anys, amb la majoria absoluta del PP i el recolzament de CiU i CC. El seu objectiu és el de prosseguir la política econòmica d'aquests anys aprofundint les privatitzacions d'empreses i serveis, flexibilització del mercat laboral (és a dir, més precarietat) , aplicar més repressió a Euskadi...

Davant d'això, quina és la oposició del PSOE i de IU? Ambdues formacions estan més centrades en resoldre les seves crisis internes que en organitzar l'oposició real al Govern del PP. I mentre la direcció del PSOE dóna per mort l'Acord de Govern amb IU, la direcció de IU vol mantenir-la tant si com no. És a dir, en nom de la unitat, podem trobar-nos a IU enlairant la bandera d'un programa que no és altre que el del mateix PSOE. Ho hem dit i ho hem repetit molts cops, no hi ha altre forma de parar els plans del Govern que prepara de nou, que organitzant la mobilització contra aquests: a tots en conjunt i davant de cada un d'ells.

El primer objectiu del Govern està en la contrareforma de la Llei d'Estrangeria, per fer-la encara més restrictiva. La promesa d'endurir la Llei no només suposa més filtres policials, més dificultats per obtenir papers, sinó un aval a les manifestacions racistes de l'alcalde del PP, Juan Enciso. De fet, no va ser casual que Aznar escollís El Ejido en la seva campanya electoral, com demostra el recolzament a la política de l'alcalde de mobilitzar la població en contra dels immigrants. El Ejido marca un referent a partir del qual "la cacera de l'immigrant" gaudeix d'impunitat (no hi ha un sol detingut pels successos de primers de febrer en aquest poble d'Almeria). Així doncs, la crema de barraques i hivernacles on dormen alguns immigrants s'han anat succeint diverses vegades més davant de la completa passivitat policial. Enfront d'aquesta activitat militant i racista del PP, l'esquerra parlamentària (PSOE i IU) en la campanya electoral, es va limitar a silenciar els fets a nom de "tranquil·litzar la situació", permetent una profunda divisió entre els treballadors i deixant la batuta a la dreta que de la mà d'Aznar i Enciso van consolidar el seu discurs racista en el poble. El silenci i la desmobilització es tornen còmplices dels actes racistes. L'ascens del PP a El Ejido va ser espectacular.

Però els treballadors immigrants de El Ejido també marquen una pauta per al conjunt de la classe obrera amb la seva resposta: 1. Una **disposició de lluita** malgrat les extremes condicions de precarietat i amenaces rebudes, 2. **Reafirmant el seu caràcter de classe** i demostrant que darrera del racisme s'amguen plans per augmentar la sobreexplotació quan van declarar primer la vaga general als hivernacles i a les indústries agrícoles, 3. Buscant la **unitat dels treballadors** siguin de la procedència que siguin, davant de les provocacions que buscaven l'enfrontament de magrabis, amb d'altres de l'Àfrica Negra, sudamericans o de l'est europeu, 4. **Organitzant-se i coordinant-se en base a les assemblees de centres de treball**, 5. **Buscant la implicació dels sindicats**, encara que lamentablement els dos sindicats majoritaris CCOO i UGT del camp a Almeria no han volgut posar-se al costat dels treballadors immigrants que avui exigeixen el compliment dels acords de març entre administració, patronal i representants dels treballadors immigrants, amb la presència de la Mesa de Integració d'Andalusia (CCOO, UGT i Almeria Acoge). Aquesta actitud sindical, que s'ha anat repetint aquests darrers anys, ha fet que els immigrants del camp de llevant a Almeria abandonessin aquests sindicats i busquessin les seves pròpies formes d'organització basades en les assemblees i llur coordinació.

Però aquestes característiques del moviment de treballadors immigrants de El Ejido són del tot útils per superar l'actual situació de desmobilització actual del conjunt de treballadors que ha permès revalidar a Aznar la seva gestió de govern, de divisió entre sectors de la classe (precaris, fixos...). enfront de la manca de credibilitat dels dos sindicats majoritaris, per tal d'exigir que estiguin al costat dels treballadors més explotats (siguin immigrants, precaris, joves o aturats...)

És per tot això que cal impulsar una àmplia campanya de recolzament als treballadors immigrants de El Ejido, i una crida a la mobilització i la unitat al conjunt de la classe obrera. El proper 1 de maig hi ha una primera cita: la nostra proposta és la de participar de les manifestacions sindicals i agrupar en elles un moviment de solidaritat amb els treballadors immigrants, amb una menció especial als immigrants de El Ejido. No hi faltis!

26 d'abril de 2000.

LI

tal com figurava al protocol, resolués sobre les diferències d'aplicació d'aquest. En una primera carta la direcció internacional va constatar que teníem dret a presentar candidatures com a part de la resolució d'experiències separades votada pel congrés, però la direcció del PRT no va rectificar la seva posició. Al final, el febrer 2000, la direcció internacional ha resolt considerar trencat el protocol i la seva decisió és que LI ha de sol·licitar ser reconeguda com a secció simpatitzant de la LIT-CI per

establir una relació regular amb la nostra organització internacional. Òbviament no compartim aquesta resolució però hem decidit seguir els tràmits per ser reconeguts com a secció simpatitzant de la LIT alhora que recorrerem davant dels congressos del PRT i de la LIT per corregir aquesta decisió.

És com a conseqüència de tot això que als nostres diaris i fulles ja no hi apareixerà més la citada referència al PRT i la LIT.

LI

Cal continuar la lluita per defensar l'ensenyament públic

SINDICAL

Vaga general el 18 de maig

La política educativa anunciada per la Consellera Carme-Laura Gil en el seu *Programa Educació 2000-2004* i la seva manca de voluntat de negociació amb els representants de la comunitat educativa, ha provocat un creixent malestar en tots els sectors educatius de la xarxa pública, que ha fet que les convocatòries de manifestacions d'aquest curs – independentment de qui les convoqués- han rebut una participació important d'ensenyats, pares i estudiants (24 de novembre secundària, 15 de desembre sindicats, 30 gener MUCE, 27 de febrer MUCE, 9 de març jornada de lluita a les universitats) i que ha tingut, de moment, el seu màxim exponent en la jornada del vaga convocada per la Plataforma Sindical el 22 de març.

El 22 de març entre 15.000 i 20.000 hem sortit al carrer per manifestar el nostre descontentament amb la situació que en aquests moments està vivint l'Ensenyament Públic i per exigir a l'Administració un canvi en la seva política educativa i l'inici de les negociacions de la Plataforma Unitària.

El 30 de març els sindicats signants de la Plataforma Unitària (CCOO, CGT, UGT, USTEC-STEs) han lliurat a la Consellera un comunicat en què posen de manifest el desencís i malestar del professorat i en què demanen la necessitat d'acordar un calendari de reunions per tal de negociar els punts de la plataforma. En resposta a aquesta demanda la Consellera d'Ensenyament ha convocat una Mesa Sectorial de Negociació el 5 d'abril.

En aquesta Mesa Sectorial l'Administració ha posat sobre la taula, per negociar amb els sindicats presents

(USTEC-STEs, CCOO, UGT, ASPEPC i CSIF), els temes prioritaris expressats en la Plataforma Sindical Unitària. Si bé aquest fet ha estat valorat positivament pels sindicats signants de la Plataforma, aquests han considerat necessari exigir al Departament respostes i compromisos concrets per aplicar ja el proper 1 de setembre i que realment posin de manifest la seva voluntat negociadora i que representi avenços constatables i no només un inici de negociacions que es pot dilatar al llarg d'aquest curs i del vinent.

En aquest sentit, s'ha emplaçat el Departament a donar resposta per escrit abans del proper 1 de maig sobre els temes següents:

1. Que es cobreixin immediatament les substitucions a secundària.
2. Que no hi hagi desplaçaments pel curs vinent ja que encara no estan fixats els nous criteris de les noves plantilles
3. Primeres mesures de reduccions horàries per educació infantil i primària i personal administratiu als centres de primària.
4. Primeres mesures de reducció horària a secundària per a tutories, treball de recerca i altres coordinacions.
5. Estabilitat pel col·lectiu de professorat interí i substitut.

Si bé es cert que un compromís, per part del Departament, d'assumir per al proper curs les propostes anteriors seria una primera manifestació del seu interès a negociar les reivindicacions que recull la Plataforma Sindical, no representa, ni molt menys, el final de la nostra lluita.

Només amb les mobilitzacions de totes i tots els que formem part de la comunitat educativa podrem aconseguir canviar la política del Departament d'Ensenyament i aconseguir un ensenyament públic de qualitat, per això és necessari que la vaga del proper 18 de maig sigui realment una vaga general de tot l'ensenyament públic des de les escoles bressol fins a la Universitat.

Però també hem de demanar responsabilitats als Sindicats i exigint-los unitat a l'hora de negociar, no permetent que cap d'ells pugui trencar-la, així com que no se signi cap acord amb l'Administració fins que aquest no sigui discutit i aprovat per les Assemblees tant de zona com a les provincials.

El 28 de març va morir el veterà lluitador obrer i trotskista australià George Petersen. Militant del Partit Comunista l'any 1943, va trencar-hi durant la revolució hongaresa de 1956 para passar a les files de l'Australian Labor Party des d'on va arribar a parlamentari per Kembla l'any 68. Des d'allà, va recolzar la lluita contra l'Apartheid i la guerra de Vietnam, per la independència de Palestina, el dret de la dona a l'avortament, contra les emissions cancerígenes de Port Kembla, pels drets aborígens sobre la terra, contra les retallades sanitàries,... i va impulsar reformes en la legislació sobre homosexualitat. L'any 1987 en George fou expulsat de l'ALP per votar contra els atacs a conquestes obreres del govern laborista, i va començar la construcció de l'Illawarra Workers Party com a part de la LIT. Amb la seva companya va seguir fins al darrer moment a les lluites, com en la recent de Timor Lorosae. Per tot això,

**George, fins al socialisme,
sempre!**

Anna Morelló

Sancions a bombers

Com hem anat seguint en el nostre periòdic, el conflicte dels bombers ha arribat a sancionar a diversos companys a suspensions de feina i sou que arriben a 2,5 anys en el cas de Manuel García. La lluita, que havia començat per l'exigència de bugaderia davant casos de sarna apareguts a rel d'un servei, va seguir amb l'atenció a serveis amb roba civil. A aquest fet responen les actuals sancions. Entrevistem a Manolo per veure les perspectives de la lluita i la seva dinàmica, tant com les implicacions de la política de retalls de l'Ajuntament en el conjunt de la població de Barcelona. Quan tanquem aquest periòdic, dos bombers protagonitzen una vaga de fam, entre ells, Manuel García.

LI.- Perquè aquesta política tan dura de sancions de l'Ajuntament?

L'Ajuntament no es va creure que l'últim conveni no s'anava a signar, no es va signar, i al no signar-se l'Ajuntament té molt clar qui es la secció sindical i la força que té – Nota de la redacció: A més d'això, va haver-hi un canvi que amb les eleccions sindicals va enfortir a CCOO i al sector que havia adoptat tal actitud-. Per tant, la plataforma del conveni d'aquest any que el que intenta és regular aquest mal que té l'Ajuntament –Nota de la redacció: de irregularitats- i el que passa es que arreglar-ho per a ells s'oposa un cost, i arreglar-ho per a nosaltres, un altre.

LI- Perquè les lluites de guardia urbana i bombers fins i tot abans de l'inici del conveni?

Tenen molts problemes desde fa temps. La guardia urbana, concretament, gastar-se 800 milions en serveis extraordinaris, no s'ho pot permetre un ajuntament democràtic al que se l'acusa continuament de gastar-se 800 milions en hores extres. Aleshores qualsevol polític pot pensar que hi ha una falta de reestructuració de la plantilla, es a dir, mes flexibilització. Pel contrari per a nosaltres, és que la plantilla és deficitària. Als bombers passa el mateix però amb una plantilla molt més reduïda y de molta edat, i planteja que hi ha que optimitzar els recursos que, segons ells es la suspensió de parcs.

LI.- Quins son els plans de l'ajuntament per optimitzar recursos?

Hi ha una normativa del 91 que obliga a tota la ciutat a tindre un pla de prevenció i només si son més greus, la responsabilitat no la té l'ajuntament sinó el Director General de Protecció Civil de la Generalitat. Per això, l'ajuntament aproba el Pla Director: passar de 9 parcs que teniem abans a 5, i d'una plantilla de 1000 bombers a 500, reduint també la partida pressupostària de material. Així redueix el seu pla de prevenció i traspasa responsabilitats a la Generalitat. Si posessi el que altres ciutats apliquen, el 3% del presupost municipal, estariem parlant d'una partida pressupostària de 8.400 milions davant l'actual de 5.000 milions. Però en lloc de plantejar-se la qualitat del servei, els polítics veuen la optimització de recursos com la reducció de plantilla, derivació i privatització de serveis –com el manteniment-

Així qualsevol accident al carrer abans era un salvament –com un accident de circulació, o una persona que cau d'un tercer pis...- i s'oposava que anàvem nosaltres perquè Bombers de Barcelona té un sistema integral de salvament, amb el personal tècnic per rescatar a aquesta persona i amb el personal sanitari per poder atendre-la i traslladar-la a un centre hospitalari. Això ho han anat retirant calificant-ho de sinistre: així que es crida al 061 –que ve d'un acord de l'ajuntament amb la Seguretat Social-, no a bombers.

Què passa aquí? Casos tan significatius com el del motorista penjat per la cinta que van posar uns nois, que va tardar l'ambulància del 061 més de 20 minuts, i per tant va morir, o el taxista apunyalat a Horta... Perquè el 061 reb la trucada, i veu si té ambulàncies disponibles –doncs ells estan cobrint altres serveis- i si no en tenen truquen als bombers. Però fins i tot, si hi van, i és el cas d'una persona atrapada, ells no tenen mitjans per treure-la, i també tenen que trucar-nos... O si anem a un servei de mitjà abast, com el de Compte Borrell, és necessari disposar de 100 homes per poder rescatar; si avui es produís, significaria disposar de tots els efectius de bombers, i per tant la resta de la ciutat quedaria al descobert. Ja no parlem d'un gran sinistre que és quan pot afectar tot un barri,...: estem parlant d'uns que són possibles un cop a l'any, i que amb els efectius disponibles no tenim capacitat operativa per afrontar-los. Per exemple, el metro: un tren que xoqués a les 6 del matí, que van plens, Bombers de Barcelona no té ni capacitat operativa per atendre-ho, ni tan sols equips d'intervenció.

LI- Queda clara la reivindicació d'un servei social de qualitat per la vostra part, pero tornem a la vostra lluita. Cóm funcioneu? I què heu fet fins ara?

Un procés que ja dura 5 mesos no es pot mantindre sempre amb la mateixa intensitat. L'últim que hem estat fent es tindre una llista de 100 persones que se'ls truca per telèfon, ja que el lema és estar en tot acte públic en que es personés l'Alcalde donant-li la vara. I ha estat efectiu doncs l'Alcalde que tenim és un incontrolat i li hem montat tres mogudes i ha perdut els papers i d'aquí el compromís de donar una reunió al president de la Junta després de Setmana Santa.

Nosaltres funcionem convocant assemblees al parc central, i prèviament es fa un treball a cadascún dels torns o parcs per explicar a la gent la necessitat de que vingui a la assemblea que sempre és en el seu temps lliure. I si té vèries feines que deixi de guanyar uns diners. CCOO acatem absolutament el que es diu a l'assemblea i això ens ha anat bé fins ara i sempre, perquè ja no tan sols a les assemblees, sinó a les eleccions, tenim més vots que afiliats. I això és pel mètode assembleari que és el més lògic i més pràctic per resoldre les coses.

La idea és que després de Setmana Santa, es reactivaran les coses i jo crec que serà la traca final. Els bombers sempre acabem els conflictes igual: quan portem varios mesos movilitzats, la gent es cansa, i vol solucions, i ja no ens queda més remei que després de Setmana Santa ficar-nos en una movilització més radical de tot el col·lectiu. Això no treu que anem a les assemblees i movilitzacions globals de l'ajuntament, però indica que farem les nostres pròpies accions.

Mobilitzacions als Serveis administratius de la Generalitat de Catalunya

Per una administració al servei del poble i no dels capitalistes

En la mesura que l'estat és una eina de dominació d'una classe (la burgesa) sobre l'altra (la treballadora), l'administració no és neutral. En aquest període assistim a l'intent de desmantellar serveis socials, bombers, pensions, ensenyament i sanitat públics i l'enfortiment de l'opció repressiva: policia, presons i exèrcit. Amb les privatitzacions es lliura al benefici privat capitalista el patrimoni col·lectiu acumulat per generacions i la facultat d'especular amb les necessitats més elementals.

A les plantilles públiques - 2 milions de treballadors i treballadores a l'Estat Espanyol, 130.000 a la Generalitat de Catalunya (sanitat, ensenyament i serveis administratius i tècnics) - s'ens han començat a aplicar des de fa uns anys les reformes laborals, amb les seves conseqüències de pèrdues de drets, de salari (17% de pèrdua en 10 anys) i augment de la

precarietat (interins, laborals temporals, treballadors d'ETT, objectors, voluntaris, becaris, treballadors d'empreses subcontractades).

Cada "negociació" d'acords de funcionaris o convenis de laborals està sent un pas més en aquest camí de pèrdua de drets, plantilla estructural i salari, amb la iniciativa per part de l'administració i sense plantar batalla. Les negociacions són secretistes, sense mecanismes d'informació i decisió d'una plantilla extensa i dispersa (28.000 treballadors i treballadores, repartits entre 8 juntes de personal i 10 comitès d'empresa de departament, sense comptar desenes de comitès d'empreses i delegats de personal d'empreses públiques). Només la mobilització pot frenar i invertir aquest procés. Dues concentracions, han aplegat entre totes dues entre 3.000 i 4.000 treballadors i treballadores, i l'Administració intenta frenar amb la negociació amb cada sindicat per separat els que estan a la mesa general de negociació (CCOO, CATAC, UGT, CSIF, CEMSATSE).

La CGT hem exigit una línia de veritable unitat sindical, amb una reunió urgent de tots els sindicats de la Generalitat per acordar una plataforma de mínims i un calendari de mobilitzacions, unint funcionaris i laborals en la mateixa lluita, la convocatòria d'assemblees unitàries, i una assemblea general per acordar el pla de lluita. De moment els sindicats majoritaris no posen l'empenta suficient en les mobilitzacions, no en garanteixen la continuïtat, no tenen compromís amb una plataforma de mínims, no es dirigeixen a la plantilla en les mobilitzacions, ni per escrit ni amb parlaments. A les concentracions va quedar clar que sense 35 hores amb creació d'ocupació (2.000 nous llocs de treball), sense la recuperació del poder adquisitiu, sense l'estabilitat del personal precari (4.000 treballadors i treballadores) i sense l'horari flexible que permeti la jornada continuada, i sense promoció real, NO HI HA ACORD NI CONVENI QUE VALGUI !

Víctor Messeguer, CGT

NEGOCIACIÓ 2000:

Ara sí que no hi ha excuses

Què significaria signar?...

- * Acceptar... una altra pèrdua de poder adquisitiu.
- * Donar per perdut el 17%
- * Oblidar-se de la possibilitat d'incidir en la creació d'ocupació i ... de la jornada de 35 hs.
- * Resignar-se a no acabar amb la precarietat laboral.
- * La implantació d'un horari fix i l'abandonament del criteri de flexibilitat horària.

Amb els treballadors immigrants d'El Ejido

El 24 d'abril al matí, uns 100 companys de 14 col·lectius d'immigrants del Poniente -una de les dues regions d'hivernacles d'Almeria, la principal població de la qual és El Ejido- inicià una tancada a l'edifici dels sindicats d'Almeria, convocats pel Consejo de Trabajadores Inmigrantes Magrebies, la Coordinadora de Asociaciones Centroafricanas y Latinas, i la Plataforma contra el Racismo de Almeria. En

l'assemblea inicial, un dels punts de discussió va ser la mobilització d'immigrants en motiu del 1r de Maig. En aquesta assemblea van participar quatre companys nostres que en aquestes pàgines ens transmeten aquesta lluita per difondre-la i que, allà on ens trobem aquest 1r de Maig, posem el nostre esforç en la defensa dels drets dels treballadors immigrants.

Amb els immigrants de Guinea-Bissau

**“... ets estranger
si portes diners,
... immigrant si
no en portes i
treuran diners
del teu treball”**

Calilo, president de l'Associació cultural dels immigrants de Guinea-Bissau (lusó-africans), ens va rebre a la seu de Roquetas, entre xerrada i xerrada amb els immigrants que venien a informar-se de la tancada del dia següent.

La seva comunitat és de les més antigues en el Poniente Almeriense, després dels marroquís que “ja són d'aquí” i els llatins. L'associació va néixer en el 92-93, després de l'assassinat d'un guineà a Sevilla que va ser colpejat i més tard llençat al riu quan va voler cobrar. És la més antiga d'entre les existents i forma part de la Coordinadora d'Associacions Centroafricanas i Llatines. És per això que insisteix un cop i un altre en la unitat de la lluita dels immigrants. Ens diu, que contràriament al que es va dir, el problema a El Ejido “no és un problema dels marroquís”, i que “els immigrants no volem que ens separin, perquè després voldran que ens confrontem uns contra els altres. No volem escoltar això.”

Parlant de la situació de Roquetas de Mar, la defineix amb una sentència: Et diuen estranger si portes diners, et dieuen immigrant si no en portes i treuran diners del teu treball”, i ens diu com “la gent d'aquí ha oblidat que ells també han sigut immigrants, i a nosaltres només ens volem per a que treballem”. Tot això – segueix- està afavorit per la política del PP contra els immigrants” i davant la negació de drets, recorda que la “gent diu que a Àfrica

no hi ha democràcia, però aquí tampoc i sembla que estiguem en temps de Franco o a Àfrica.”. Insisteix: “perquè la gent pot comprendre i canviar, però la política del govern de no fer justícia davant les agressions als immigrants, alimenta el racisme”. Així “hi ha pallisses de nois amb moto per la nit contra immigrants i la policia diu que no els troba, o es fan destrosses com a S. Agustín fa dues setmanes”. Comenta que “jo he vingut aquí amb la ment oberta, per fer com fan els d'aquí, però també porto quelcom, i si no em deixen treure el que tinc, tampoc poden esperar que jo em senti bé i m'integri.”

Parlant de racisme, com va viure abans a Catalunya –Calella-, recorda que, “encara que no va ser com a Almeria, també hi havia pintades exigint que marxessin. I com això va generar por molts es van acollir a l'oferta d'anar a treballar a Canadà. I llavors, com sí ens volen per a treballar, no volien que ens marxéssim i van cercar una solució: els papers que abans no havien aconseguit de cap manera.”.

Els problemes de sous i vivenda són semblants als que es poden trobar altres comunitats: negativa a treballar que no siguin d'hivernacle, sous i condicions per sota del conveni del camp –parla de 3.000 a 3.500 ptes per dia-, pateixen la manca de confiança i no els volen llogar pisos explicant que són solters i que viuen molts en un pis, “com si fos per gust!” quan els lloguers –quan en trobem un- ronden les 80.000 a 100.000 ptes per mes. Així una gran part, malviu en els “cortijos”, que són barraques o en els mateixos coberts on es guarden les eines dels hivernacles.

També el 1r de maig

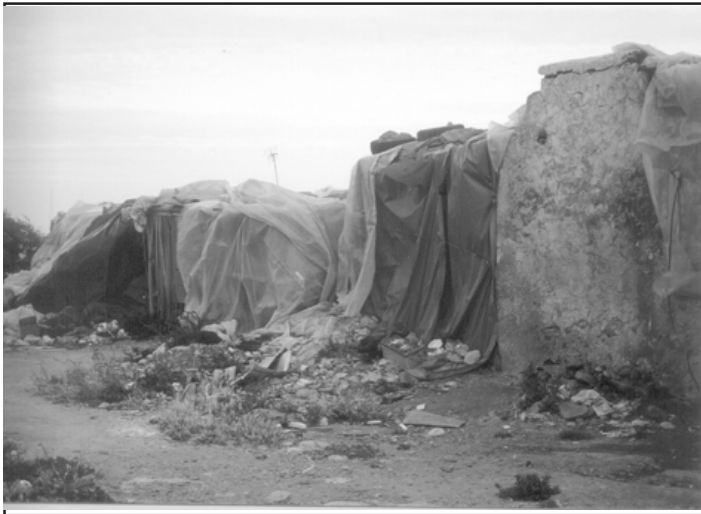
Amb els treballadors immig

Ens ho van posar fàcil: sopant. Així vam recollir la quantificació més seriosa del problema de la immigració en les zones d'hivernacles: el Poniente d'Almería i Níjar. Una andalusa que sabia de què parlava ens va explicar com l'única manera de calcular de quantes persones es tractava era basar-se en la producció dels hivernacles i la mà d'obra necessària per obtenir-la. El "milagro almeriense" resulta rodó, ja que, ni les hectàrees hivernades després del 84 ni encara menys els treballadors per hivernacle estan registrats. Així és com s'arribava a la xifra de 80.000 immigrants, dels quals les estadístiques oficials només reflecteixen els 26.000 que tenen papers. La resta -54.000!- són "sense papers", és a dir, una mà d'obra susceptible d'acceptar qualsevol condició i per tant perfecte per tancar amb xifres milionàries en beneficis cada campanya. Per la resta, ens deia, te ben poca cosa del sector tradicional agrícola, ja que aquesta sobreexplotació dels treballadors va acompanyada de tecnologia punta per regar i comprovar les constants per ordinador des de casa, seguir per computadora les oscil·lacions dels preus i sembrar i collir ràpidament la demanda necessària -com el *just in time* de la

indústria automobilística... i un llarg etcètera que culmina amb el conreu en suspensió, sense terra, ja implantat a molts hivernacles.

Més dur va ser veure en què es tradueixen aquestes xifres, compartint un tè amb un noi de 22 anys, sense papers, que malvivía en l'assentament de "cortijos" -nom amb què a Almería es refereixen a les barraques on es guarda l'utilatge agrícola- de la Loma de la Mezquita, a pocs metres dels carrers urbanitzats d'El Ejido. El mateix assentament que, el dia següent de l'inici de la tancada, va començar a ser enderrocat per les màquines enviades per l'alcalde, Juan Enciso. Després d'haver vist la feblesa de pals i plàstics de les barraques, i conèixer la desprotecció legal dels seus habitants, escoltar que dos dies després seguia mig assentament enpeus perquè s'havien atrinxerat en els cortijos, davant les màquines del PP, parla per si mateix de la determinació de lluita que té el col·lectiu dels treballadors immigrants d'Almería.

No va ser sinó aquesta determinació la que els va imposar la necessitat de la unitat, com ens van explicar els companys a les entrevistes: primer a la Coordinadora que agrupa a 8 col·lectius

Maribel, membre de l'Asociación de Mujeres de la República Dominicana

"...ja venim amb una estampa: l'etiqueta de la prostitució"

LI.- Quina és la situació de les dones dominicanes a Almería?

Passem moltes dificultats; tenim problemes per integrar-nos igual que un marroquí, perquè encara que parlem el mateix idioma, nosaltres ja venim amb una estampa: l'etiqueta de la prostitució. I això ens tanca moltes portes. És el que es diu per tot arreu i es ven fins i tot als nostres països caribenys: cossos bonics i culs *respingons*.

Això és un problema fins i tot per aconseguir vivenda, perquè com que ja venim amb aquesta estampa, als propietaris els fa por que convertim les vivendes en centres de prostitució, que estiguem sempre amb homes amunt i avall ("sube y baja" com diuen ells).

Les dones llatinoamericanes vivim una situació pitjor que la dels magrebins i els centreafricans, perquè nosaltres hem de ficar-nos en la prostitució. És l'única feina, l'única via a què se'ns deixa accedir, amb papers o sense papers. Penseu que de vegades ens truquen per a oferir-nos feines domèstiques i quan els presentem les noies, són les dones que les fan fora perquè el primer que pensen és que els prendran el marit: "son unas quitamaridos", " esas son muy calientes"... Si se'n van per a treballar als hivernacles, les dones dels propietaris diuen el mateix. Fins fa poc temps no hem pogut començar a treballar a les conserveres. Ara saben que som dones treballadores i s'estan obrint una mica més.

Pel que fa a la documentació, no és veritat que ho tinguem més fàcil: se'ns exigeixen les mateixes condicions que a qualsevol. I per poder sobreviure i tirar endavant, l'única cosa que podem fer és la prostitució. I dic "podem" perquè jo sóc part del col·lectiu i no me n'exclouré, no? Quan venim, unes ho fan per elles mateixes, i altres vénen a través de les xarxes de prostitució de la màfia. Altres arriben cridades per les famílies per a fer el mateix. Jo diria que potser fa cinc o deu anys veníem enganyades, però ara ja no, i ho dic amb tot sinceritat: ja sabem què venim a fer, i ho diem allà mateix: "jo me'n vaig i faig el que sigui". Venem o empenyorem tot el que tenim i quan arribem aquí ens trobem amb l'infern. T'has d'entendre amb un *xulo* que a sobre et "*machaca*"; moltes llatinoamericanes estan rebent maltractaments i no ho denuncien, primer perquè no tenen documentació i segon per vergonya. Es troben quasi preses, quasi segrestades, sota l'amenaça dels homes de ser denunciades.

rants d'El Ejido

centreafricans i 12 llatinoamericans; després de la del col·lectius magrebins avui reunits al Consejo i alhora l'esforç unitari d'ambdós organismes. Com a resultat d'aquesta unitat es va arribar a la retirada de les negociacions el 14 de març davant l'incompliment per part de l'administració dels acords amb què s'havia posat fi a la vaga de febrer. I també resultat d'aquesta, la continuïtat de la lluita que avui s'expressa amb la tancada. No és casual l'elecció del lloc per a la tancada: la sala comú del patrimoni sindical a Almeria. La crida la fan com a treballadors, al conjunt dels sindicats de classe perquè facin seva la lluita, al conjunt de treballadors, i particularment els autòctons, per que lluitem amb ells per la unitat de classe. En el mateix sentit va ser - en l'assemblea prèvia a la tancada - la proposta de mobilitzar els immigrants per manifestar-se el 1r de maig, i emocionant, escoltar en diverses llengües, la reivindicació del Dia Internacional dels Treballadors.

Per això, tot i que ells no ho fan, nosaltres només podem qualificar de traïció l'absència en la tancada de CCOO i UGT -juntament amb Almeria Acoge i ATIME- ambdós sindicats van seguir negociant amb el govern després de la retirada dels organismes dels immigrants el mes passat, declarant a més que aquell havia acomplert les mesures d'urgència. Tant CCOO com UGT, reunides amb la Coordinadora i el Consejo, i ratificat després en la reunió amb la Plataforma Antiracista d'Almeria -que compta amb SOC, CGT, CNT, USTEA, entre d'altres i participa en la tancada- es van comprometre a recolzar l'acció.

Tanmateix, el dia següent, van fer pública una carta al govern demanant reprendre les negociacions la mateixa data de la tancada, el 24, així com retirant el suport a la mesura de lluita. Negociació no n'hi va haver perquè el Govern s'hi va negar adduint estar en funcions. Però els signants, utilitzant la seva infraestructura, molt superior a la dels col·lectius immigrants, van generar confusió dient que s'havia desconvocat la tancada.

Tal i com ens vam comprometre en l'assemblea de la tancada a Almeria, i tal com havien votat les Plataformes

Reivindicant

* Regularización-Ley de Inmigración

1. Documentación inmediata de todos/as los inmigrantes indocumentados/as que están quedando fuera del proceso de Regularización 2000 (...)

2. Rechazo a la Modificación de la Ley de Inmigración planteada por el Gobierno, en el sentido de recortar los derechos y las garantías jurídicas para los inmigrantes (...)

* Acuerdo del 12 de febrero de 2000

1. Cumplimiento acabado e inmediato de las Medidas de Urgencia:

- Realojamiento: Aún quedan dos asentamientos sin realojar, el de Loma de la Mezquita y el de Santa María del Aguila. No aceptamos el traslado de esas personas a Tierras de Almería pues esto es rechazado por los afectados ya que significa el desarraigo laboral y social de estas personas y garantiza la política de marginación llevada a cabo por el Ayuntamiento de El Ejido(...)

- Indemnizaciones: Aún no se han completado las ofertas de reparación de daños, (...)

2. Acciones urgentes en materias de Vivienda:

- Rechazo terminante de la propuesta de *guetización* de Juan Enciso -alcalde de El Ejido-, (...)

- Urgente puesta en marcha de los programas de viviendas sociales para inmigrantes y españoles desasistidos, comprometidos por la Junta de Andalucía.

- Construcción urgente de los Albergues para Temporeros, según el compromiso de la Junta de Andalucía(...)

3. Investigación profunda sobre los hechos ocurridos en el Conflicto de El Ejido por parte del Ministerio Fiscal.

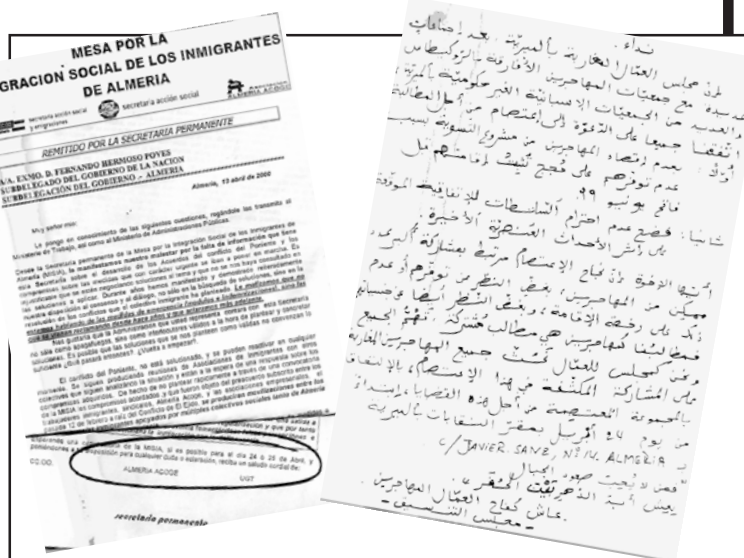
4. Cumplimiento del Convenio del Campo

5. Desarrollo de los programas interculturales de sensibilización e integración.

* Intolerancia, racismo y xenofobia

Las lamentables agresiones racistas de El Ejido que han quedado impunes, la permanente criminalización de los inmigrantes por su situación legal administrativa, las múltiples agresiones racistas que se producen en toda la provincia junto al desinterés de las policías locales en recibir las denuncias o actuar contra esos hechos, así como el tangible aumento del rechazo social al inmigrante fomentado y manipulado políticamente por algunos medios de comunicación locales y diversos políticos, son algunos de los elementos que han fomentado la situación de enfrentamiento e intolerancia que hoy se vive en toda la provincia.(...) ahora ha tocado a los marroquíes y otros inmigrantes, pero mañana tocará a gitanos, a homosexuales, a marginados sociales y a cualquier colectivo social minoritario o debilitado. Está en juego la cohesión social de la provincia y el respeto de los valores democráticos, de tolerancia, convivencia pacífica e interculturalidad.(...)

Consejo de Trabajadores Inmigrantes Magrebies
Coordinadora de Asociaciones de Inmigrantes
Centroafricanas y Latinas.

Carta de CCOO, UGT i Almeria Acoge al Govern. Comunicat del Consejo de 23/4 confirmant la tancada del 24 i cridant a la participació

de suport de Barcelona, Madrid i Girona, el nostre compromís és estendre la seva lluita, i ja el 1r de maig, aixecar les banderes de la unitat de la nostra classe. Però aquest combat haurà de seguir dia a dia, al carrer, en les seccions sindicals, en les assemblees, fins imposar als sindicats majoritaris un suport decidit a la lluita dels treballadors immigrants.

Per la nostra part, no volem només recolzar-los sinó apretar les mans, que com diu Ataya, tenen obertes per seguir junts en la mateixa lluita.

Marga (Adm Pública. CCOO. Bcn)

Cristina (UAB)

Miquel (Ensenyament CCOO, Girona)

Esther (Ensenyament CGT, Bcn)

Con Ataya de la Asociación de Trabajadores Inmigrantes Senegaleses

"estem units i seguirem ... Tant de bó que tinguem recolzament: amb les mans així, obertes.

LI- Explica'ns alguna cosa de l'associació i com funciona.

L'associació porta quasi 7 anys, però 5 treballant bé, per la integració i la defensa dels immigrants en general, no només senegalesos, sino tots. Ara mateix disposem d'una oficina per ajudar amb els papers de la regulació ... i així anem, organitzant també activitats per a la integració juvenil, de nens, amb jornades i activitats esportives, que no podien faltar. No es pot dir exactament quants som a l'associació doncs venen i es van, però sempre tenim entre 300 i 400. No hem pogut censar la població senegalesa, però és de les més nombroses després de la magrebi i la llatina.

LI- En quina situació legal es troben?

Hi ha de tot, perquè uns acaben d'arribar i hi ha molts que porten més de 2 anys. Però la gran majoria de senegalesos en aquesta província, no tenen papers perquè tots són treballadors del camp i pocs reben l'oferta del patró –en el cas de contingents-; o en el cas de la regularització, la gent prefereix no enviar diners per correu sino per locutoris, de banc a banc, ... i com aquests papers no entren com a prova, hi ha problema per més que portin temps.

LI. Com a treballadors, s'aplica el conveni del camp?

Però si el conveni del camp està totalment revoltat! ni el govern, ni l'administració controlen això. Ni els sindicats que treballen pels immigrants els ajuden a sortir-se del problema. Com que sempre l'empresari amenaça de que els treballadors no tenen papers, no poden cobrar el que es mereixen. Primer que els immigrants no saben com va tot ... i el patró s'aprofita del treballador i li diu que si treballa amb ell, el proper anys et sollicitarà el precontracte, i després

d'un temps, el fa fora i l'immigrant ja no pot recórrer a res, doncs està indocumentat i no té cap força. L'administració, com els sindicats, com els empresaris, no tracten les coses com cal, doncs són ells qui les negocien, sense la participació dels immigrants que són treballadors. Així, el conveni queda reduït en nòmines de 3.600 i escaig –que no és el que diu el conveni-, que són l'únic que tenim per a portar a l'INEM.

LI- Roquetas és un poble amb molt turisme, els immigrants treballen en aquest sector de serveis?

És una llàstima, perquè si l'empresari ha d'acceptar un immigrant, generalment valora el color. En el sector que menciones el col·lectiu negre és zero per cent ... res de somiar amb un treball en el sector. Aquí només es volen pel camp. I la situació és fatal per a viure. L'alcalde de Roquetas per exemple, havia ja dit a la mesa per la integració que la conveniència amb els africans negres és una llàstima perquè són bruts, i viuen de 30 en una casa. És difícil, perquè l'administració, però també els organismes que poden donar suport a nivell nacional i que tenen més possibilitats, i que diuen que treballaran amb els immigrants, passen directament... i només queden alguns que volen treballar amb nosaltres i són qui tampoc té possibilitats com podrien fer els grans. Aquests, no només no ho treballen, sino que ademés ens impedeixen desenvolupar el programa que tenim. O sigui que, et bloquegen en tots els sentits. És difícil saltar per sobre de continues barreres.

LI- I sobre el tema de la unitat? Per cert, ens han dit que hi ha gambians en la vostra associació, és així?

Primerament cal dir que estem tots units per un motiu que és que tots hem vingut aquí a buscar millora, i segon és que la gent s'ha adonat, i va néixer la Coordinadora i el problema de El Ejido jo crec que encara va despertar més a la gent l'entendre que tots ens hem d'unir. Els malentesos arriben quan s'interposen alguns organismes, que intenten trencar la unitat... A ells els convé que estem desunits perquè així ells tenen més força. Però nosaltres estem units i seguirem pel mateix camí. Com en aquesta tancada.

Relatiu als gambians, sí en tenim a l'Associació. des de fa uns dos anys va començar la Coordinadora, i hem vist que és millor deslliurar-nos d'estructures, perquè hi ha associacions que estan més a prop d'altres persones encara que siguin d'altres països... Estem en el camí de treballar localment, en lloc de per nacionalitats. I això també rebrà moltes crítiques.

Però de totes formes nosaltres farem tot el que podem i com hem dit no apartem ningú. Qui vulgui donar-nos el seu suport, que ens el doni. Tant de bó te tinguem suport, amb les mans així, obertes. Qui no vulgui, no els criticarem, ni estarem contra ells, però tampoc que ells ens critiquin a nosaltres.

La nostra companya Marga va assistir al congrés de la CONC com a delegada per l'Administració Pública de Barcelona. Amb la seva lluita culminava aquesta primera part de la baralla per presentar una alternativa a la política de consens de crítics i oficialistes. Per això, des de la nostra òptica, les seves posicions a les votacions, sumant-se en algunes esmenes crítiques presentades, en d'altres defensant unitàriament amb un altre delegat dels crítics les alternatives, i al final posicionant-se contra l'executiva de consens que es va elegir, són la millor expressió de la lluita que han dut a terme els nostres companys a CCOO. A ella li fem aquesta entrevista.

LI- Como ha anat el Congrés?

Va tenir tres parts, totes marcades pel consens i la contradicció en el sector crític entre el que defensaven i el que votaven. La primera va ser el balanç dels últims quatre anys que el Sr. Coscubiela, secretari general i oficialista, valorà molt positiu, i del qual va deduir que el sindicat havia de continuar com fins ara. Els crítics, en canvi, van plantejar la manca de lluita i el fet que els sindicats jugava un paper que no li corresponia, però al final, quan es va fer la votació, els crítics, majoritàriament, van votar el mateix.

La segona part fou la política i organitzativa. Allà els crítics van plantejar totes les esmenes que havien estat preparant, moltes. El congrés que en la seva majoria era oficialista, no en va aprobar ni una i aleshores el resultat final, en el sentit contradictori que abans assenyalava, va ser assumir l'única resolució que va sorgir com a conclusió del congrés. El seu eix és la flexibilització del mercat laboral i tot i que s'anuncia la necessitat de reivindicacions molt *light*, concentra el problema polític de fons: els oficialistes estan per una bona negociació de la flexibilització, però els crítics tampoc no la neguen, sinó que plantejen mobilitzacions per negociar-la millor. Els oficialistes repetien "no estem tan distants", però només vivien la contradicció, ja que acabaven votant tots junts la resolució final.

L'última part fou la conclusió: una executiva consensuada amb el Sr Coscubiela de secretari general, que obté una majoria absoluta del 95%, igual que els delegats -també consensuats- de la CONC a la conferència estatal. El gran triomfador va ser el sector oficialista per la claudicació del sector crític que es va plegar totalment sense respondre a les seves bases quan es preguntaven per què es consensua si no ens en passen ni una, ni una sola esmena -excepte les assumides per la ponència.

LI- Comenta les presències i les absències significatives.

Entre les presències s'havia convidat al Sr. Clos, alcalde de Barcelona, el Conseller de treball de la Generalitat, un representant del PP en el Parlament... y com no hi era l'anterior conseller, Farreres, Coscubiela ens el va fer present parlant del "nostre amic".

Els grans absents van ser les lluites. Unes físicament, com els treballadors de Indo, que volien entrar per protestar contra els delegats que havien signat la seva regulació: el cordó de seguretat del congrés ho va impedir. D'altres, políticament, perquè se'ns va negar poder presentar resolucions: ni la que portàvem sobre els treballadors immigrants d'El Ejido; ni la dels crítics de RENFE contra el sector oficialista que s'havia carregat a tota l'executiva; ni la nostra pels bombers sancionats per l'Ajuntament de Barcelona. S'han carregat les resolucions que hi poguéssim haver amb el 10% de delegats y la raó que em va donar el responsable de l'organització va ser "imagina't que vinguessin aquí totes les lluites del món a demanar-nos resolucions, no acabaríem mai". No us dic res de com ens miraven als treballadors de l'ajuntament que reivindicàvem als bombers amb samarretes i fulles, en presència del seu convidat de l'ajuntament...

LI- Com vas veure als companys dels crítics?

Mentre els oficialistes van ser absolutament disciplinats, en els crítics hi va haver algunes diferències - poques, però n'hi havia- que es van expressar en absències molt significatives a l'hora de determinades votacions en què la disciplina els obligava a convergir amb els oficialistes. Per tal de no votar segons què, ja no hi anaven. També es va expressar en algunes de la vintena d'abstencions que hi va haver, i en els vots a les nostres esmenes.

LI.- Parla'ns d'aquestes esmenes

Van passar tres esmenes, una d'un sector que va ser defensada per altres companys. Teniem la de com enfrontar la reestructuració productiva des d'una òptica de classe, és a dir, entrant en el que era l'eix del Congrés de la flexibilització, on vam plantejar no acceptar-la, sinó enfrontar-la amb la mobilització; la de com combatíem la política de la UE i la unitat dels treballadors, canviant l'actual orientació que feia la CES; i la tercera sobre el pla de lluita. De fet les tres eren més globals que les que havien estat presentant els crítics. Nosaltres també vam votar moltes de les seves esmenes. Però bé, tornant a les nostres, com la mesa havia proposat

Congrés de la CONC

Consens i buit

agrupar els esmenes, vam acordar el repartiment del temps amb el company de El Militante que també és dels crítics. Així, jo vaig prendre la primera i ell la segona, però com que la tercera ens quedava penjada la vaig incorporar a la meua intervenció. Vam aconseguir 90 vots sobre un total d'uns 300 delegats presents, és a dir que tenint en compte la proporció de crítics que hi

havia al congrés (un terç) vindria a reflectir que gairebé tots van votar les nostres esmenes. És a dir, reflectia que quan hi havia una disciplina de vot clara, les bases dels crítics anaven més enllà del que proposava la seva direcció, o sigui es posava de manifest, una vegada més, la necessitat d'una alternativa sòlida de referència que nosaltres encara no sòmm

LI- Però tot i que no siguem nosaltres, hi ha haver alguna expressió d'aquesta alternativa d'esquerra al consens d'oficialistes i crítics?

No la vaig veure. Nosaltres havíem treballat amb aquest objectiu amb els companys dels crítics, i així vam repartir un full a la porta del congrés; però la realitat era que només vam ser dos delegats a l'hora de defensar les esmenes alternatives en el terreny polític global. Tanmateix, tamco hi ha haver esmenes d'aquest tipus per part d'altres companys trotskistes, que si van intervenir fou per defensar una esmena -això sí, molt correcta, i la vam votar- al tema de l'estatut. De fet aquest buit de referent es va poder mesurar en les votacions contra l'executiva consensuada que només van ser 5 o 6: fins i tot hi va haver companys d'aquests a qui em referia que es van abstenir. O sigui que aquest buit està per omplir: aquesta continua sent la nostra tasca.

Congrès Confederal de CCOO

Continuisme i dretanització

El VII Congrés Confederal de CCOO celebrat de l'11 al 14 d'abril a Madrid va decidir no fer canvis en la seva política sindical, o sigui mantenir la política de dretanització i un debilitament de la lluita sindical que ja vam anunciar (veure LI nº 7).

El discurs d'obertura del Congrés fet per Antonio Gutiérrez ha estat considerat per Agustín Moreno, sector crític, de tenir una visió "centralista i neoespanyolista" i per Coscubiela de "irrespectuoses amb l'autonomia i la independència sectorial". No ens han d'estranyar les paraules de l'exsecretari general ja que és conseqüent amb la política sindical que ha dirigit, la de conciliació amb el govern del PP i que ha quedat reflectit en el balanç presentat d'aquests quatre anys –avalat per un 72,3 % i amb un rebuig del 26,7% - que ha estat obviar i no partir de si les conquestes o pèrdues de les condicions de vida dels treballadors havien millorat en aquest període, perquè la resposta seria senzilla: no han millorat. Ningú no pot presentar un balanç positiu per als treballadors. Algú podia esperar uns altres resultats del Govern de la patronal?

La política dels sindicats juntament amb la política de l'oposició (PSOE-IU), la de la desmobilització, la d'aïllament de les lluites i la de pactes, s'ha convertit en un aval pel govern Aznar que li ha permès de presentar-se com a garantia de pau social, que li ha garantit l'aplicació dels seus plans i ser escollit per majoria absoluta a les darreres eleccions. Una dada significativa que reflecteix la relació amb el govern és la presència al Congrés, amb abraçades incloses, dels tres ministres de Treball del PP i de destacats membres de la patronal. Mentre Gutiérrez per un costat feia abraçades a la dreta, a la patronal, a aquells que representen i defensen el rècord en beneficis per a les patronals, per l'altre costat expulsava del sindicat companys i companyes sindicalistes. Això té un nom: traïció a la classe obrera.

La sucesió de Gutiérrez

Aquesta és l'herència que ha deixat Gutiérrez a José María Fidalgo, actual secretari general i responsable de Política Institucional a l'anterior direcció, però que ha estat i és, també, coresponsable i partícip d'aquesta política. José Mª Fidalgo que ha obtingut el suport del 71,7 % dels delegats, prové de la Federació dels Serveis Públics, i és el principal negociador dels pactes signats pel Sindicat: pensions, reformes laborals. Representa el continuisme en el model organitzatiu i polític. El seu opositor al sector oficialista, José Ignacio Fernández Toxo, de la Federació del Metall, és qui va bregar i va jugar un paper decisiu en la reconversió industrial del sector públic (siderúrgia i minera), ha impulsat la negociació davant de la confrontació. Recordem les paraules citades al doc

ument sindical publicat a LI nº7:

"L'acord a què han arribat els dos sectors de l'aparell s'ha solucionat amb **noves restriccions a la democràcia interna: més disciplina a baix però no més control cap a dalt**, menys possibilitats de conformacions de corrents, reducció de competències de seccions sindicals i organismes de base, endurir penalitzacions a afiliats i organismes de base, limitar el dret a presentar llistes alternatives... Però totes aquestes mesures de major con-

trol sobre l'organització és conseqüència del fet que preveuen majors descontents, majors rebuigs a la política de la direcció, si no, per què totes aquestes limitacions de l'expressió de les bases? I tenen raó, perquè si el congrés **aprova les tesis continuïstes** hi haurà més enfrontament intern, per això són necessàries aquestes mesures ... "

Els crítics

L'oposició dirigida per Moreno-Camacho aglutina un heterogeni ventall de companys/es que qüestionen la línia oficial i proven de reorientar el sindicat. Amb un 29,4 % de suport a la llista alternativa que van presentar al congrés, van fer una crida a la nova direcció perquè no ignorin la seva representació i proposen que s'aposti més per la mobilització i menys pel diàleg. El corrent crítica amb 7 representants a la nova executiva no tindrà responsabilitats executives, actuen com vocals.

Cal recordar que el sector crític arribava al Congrés aparentment "dividit". Per un costat els crítics de Catalunya que venien de silenciar la batalla dels interessos dels treballadors al congrés de la CONC pactant la nova direcció ja que segons ells existeix una línia de "normalització" ("*Catalunya és diferent i els pactes van bé*") però cal que els recordem que el pacte de no agressió sense canviar en realitat de política no democratitza el sindicat. Per l'altre costat es trobaven la resta de crítics condicionats per les sancions, per l'acord PSOE-IU (en què no es defensa el tancament de les ETTs, ni es concreta la jornada de 35 hores ...), per la manca de fermesa i conseqüència en la seva política sindical durant aquest període encara que van oferir una certa batalla a la direcció presentant llista alternativa.

Subscrivim les paraules que Moreno va pronunciar referent a una amnistia dels 900 sindicalistes sancionats, sobre les pensions i el rebuig al Pacte de Toledo, les 35 hores per llei sense reducció de salari i la supressió d'hores extraordinàries ... però aquesta política era la que s'esperava durant aquests quatre anys que es defensés **dins del sindicat i que no va passar**. Cal preguntar-se quina lluita conseqüent els crítics com a corrent sindical que haurien de ser han dut en aquest Congrés? Per què no es va presentar com a prèvia la lluita per l'amnistia dels sancionats? Fa falta una pràctica sindical diferent a la de la majoria i a la que ha utilitzat el sector crític en aquests congressos.

Quines perspectives s'obren

El VII Congrés Confederal de CCOO celebrat de l'11 al 14 d'abril a Madrid va decidir no fer canvis en la seva política sindical, o sigui mantenir la política de dretanització i un debilitament de la lluita sindical que ja vam anunciar (veure LI nº 7). avant del continuisme de la política sindical, la verticalització de la direcció per a disciplinar i reprimir els organismes de base, només podem unir forces, discutir àmpliament amb els companys i companyes per federacions i unions territorials per a impulsar la mobilització, la lluita i la unitat sindical sobre la base d'una política que s'enfronti a

L' Informe Bricall (I): Cau la façana democràtica

En els darrers mesos els estudiants universitaris de tot l'estat han sortit al carrer per mostrar el seu rebuig a l'Informe Universidad 2000 - anomenat "Informe Bricall". Es tracta del resultat d'un encàrrec de la Conferència de Rectores Universitarios de España (CRUE) a l'ex-rector de la universitat de Barcelona, Josep Maria Bricall, per a realitzar un diagnòstic de la situació actual de l'ensenyament superior i elaborar propostes de futur. No cal dir que en cap moment s'ha consultat l'opinió dels estudiants per a l'elaboració del text. Tot apunta que aquest informe serà un element fonamental en la discussió de la llei d'universitats, que s'ha de debatre al Parlament l'any que ve; per a aleshores hi ha dues perspectives: que aquest text sigui la carta del PSOE-IU, i que el PP presenti una proposta encara més a la dreta, o bé que s'arribi a un consens en base a aquest informe. Sigui com sigui, el contingut de l'Informe té una gran importància, per la qual cosa amb l'estudi de la seva proposta per a la gestió de les universitats, comencem una sèrie d'articles que intenen esbossar-ne una anàlisi detallada.

El model actual de govern de les universitats: la façana democràtica

Actualment, les universitats es regeixen per un sistema de govern que en cap sentit pot ser considerat "democràtic". En teoria, l'organisme suprem és el claustre, que es reuneix dos cops l'any, i està format pels tres estaments de la comunitat universitària: estudiants, professors i personal d'administració i serveis. El sufragi és estamental per a l'elecció de representants i el professorat és el sector més representat, encara que sigui el minoritari.¹ El claustre escull un equip de govern, format pel Rector (necessàriament un catedràtic) i els vicectors (tots ells professors). Alhora, escull una permanent, la Junta de Govern, que es reuneix mensualment, i en què només hi ha un estudiant per facultat. Fins aquí, els mecanismes de participació, regits doncs per un sistema de sufragi estamental i indirecte, que no té en compte per res, per exemple, una forma d'organització estudiantil tan important com les assemblees.

Però per sobre d'aquesta "façana democràtica" hi ha l'anomenat Consell Social, fora de qualsevol control democràtic, les funcions del qual en principi consisteixen en vincular la universitat a la societat; el problema és que qui representa aquesta societat són la banca, les cambres de comerç i els governs local i autonòmic. Aquest organisme, que compta també amb el Rector i un sol estudiant, de fet està per damunt de les decisions de qualsevol altra instància, i les seves atribucions arriben fins i tot a tenir la darrera paraula sobre el pressupost de la universitat.

¿Què proposa Bricall?: la façana s'ensorra

Sota l'argument que la universitat ha de "passar comptes" i que "ha esdevingut una organització de serveis la gestió

de la qual supera les possibilitats de l'organització tradicional, ja que per la manca de recursos ha d'arribar a acords amb agents externs", Bricall procedeix a destruir les aparences democràtiques de la gestió universitària. Si en el sistema actual, almenys hi havia alguna possibilitat remota de, en un context de mobilització, forçar el claustre en la defensa pública de les reivindicacions estudiantils o laborals (com ara la denúncia de l'assalt policial de l'Autònoma de Barcelona amb la visita d'Aznar o l'aprovació del Manifest en Defensa de la Universitat Pública). Amb la proposta de Bricall, no hi haurà lloc ni per això.

Tenint en compte, segons l'Informe, que "la introducció del Consell Social i d'una gerència amb més atributs, no ha estat suficient, en general, per implantar una gestió professionalitzada i eficient de la institució" a causa de la seva "tendència assemblearista", es proposa:

- Reduir la composició del claustre i limitar-lo a funcions consultives, perquè les instàncies representatives "són menys eficaces"
- Augmentar la participació de fundacions, societats, OTRIS, OTT, en l'organització general de les universitats

Professionalitzar la gestió

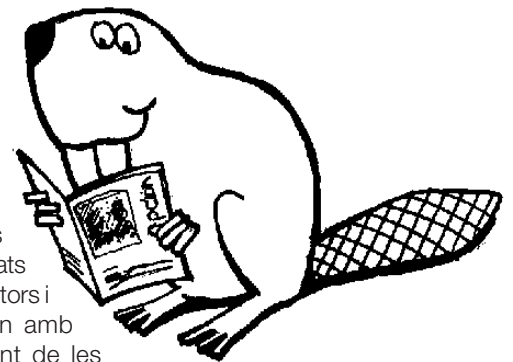
- Convertir la Junta de Govern en l'òrgan suprem de gestió, ampliant-la amb una destacada participació dels agents econòmics designats pel Consell Social "els sectors i grups que contribueixen amb nous fons al finançament de les activitats universitàries". En cas que això no fos possible, haurien d'ampliar-se les competències del Consell Social.

- Reduir la composició del claustre i limitar-lo a funcions consultives, perquè les instàncies representatives "són menys eficaces"

La proposta de Bricall es pot resumir en una retallada de la capacitat, ara ja minsa, d'influència d'estudiants i treballadors en la gestió de les universitats, i l'entrada explícita del capital privat en el seu govern.

Cristina. UAB

1 El claustre de la UAB està format per 300 representants: 150 professors (per a un col·lectiu de 3.000), 75 estudiants (en representació d'uns 30.000) i 50 personal d'administració i serveis.

En lluita per la universitat pública

Per dues vegades, els estudiants de les Universitats de Madrid han sortit al carrer contra l'Informe Bricall. La primera massivament a primers de febrer i la segona, una mica més fluixa, a mitjans de març.

Les assemblees i discussions sobre l'Informe continuen, així com la decisió d'enfrontar-lo al carrer i buscar la coordinació amb altres universitats de l'Estat contra una reforma de la LAU que, si s'aprovés l'any que ve, allunyaria encara més la realitat d'una universitat pública.

Madrid.
Corresponsal

Després de l'èxit de la convocatòria de la jornada de vaga a les universitats catalanes - i també de secundària en el cas de Girona i Lleida- del 23 de març passat la Plataforma Mobilitzadora en Defensa de la Universitat Pública continua en lluita. Després de tanta demagògia abocada contra les protestes pel *progressista* Informe Bricall, un dels eixos principals

consisteix en treballar en un esmena a la totalitat a l'informe, aquesta sí, democràticament

debatuda pels estudiants. D'altra banda, continua la recollida de signatures per la universitat pública mentre es treballa en la proposta -que ja han aprovat les assemblees de la UdL i la UdG- de convocar vaga a les universitats catalanes el proper 18 de maig, unificant així les lluites amb els treballadors d'ensenyament i convertint la jornada en una vaga general de l'ensenyament públic.

Tralla.UdG

Stop a l'especulació

Dissabte 15, més de 2000 persones van okupar els carrers a Barcelona, amb la intenció de molestar, trencar i ridiculitzar aquesta ciutat post-olímpica, símbol de l'especulació i el consumisme.

La manifestació, convocada per l'Assamblea d'Ocupes de Barcelona amb el lema "Stop a l'especulació", tenia com a objectiu denunciar el perill de desallotjament d'una llarga llista de cases okupades i el fet que BCN sigui la ciutat europea on hi ha més especulació immobiliària. Durant l'acte es van penjar pancartes, es van okupar un parell de cases i es van fer pintades a carrers i a les façanes d'aquells edificis representatius del capitalisme (la seu d'Hisenda, el Jutjat, bancs, centres comercials...) i tot això en un ambient festiu amb tambor i xanquers, sense violència, tot i les provocacions de la policia i les falses càrregues que van fer contra la gent que protestava.

És una llàstima que a "la mani", sigui per l'estil que tenia o per altres motius, no si pogués veure gent del carrer o organitzacions que no fossin okupes.

I és una llàstima que, com ja ens tenen acostumats, els mitjans de comunicació utilitzin un únic fet aïllat provocat per un suposat vianant borratxo per criminalitzar i titllar de violent el moviment okupa.

Jordi, Girona.

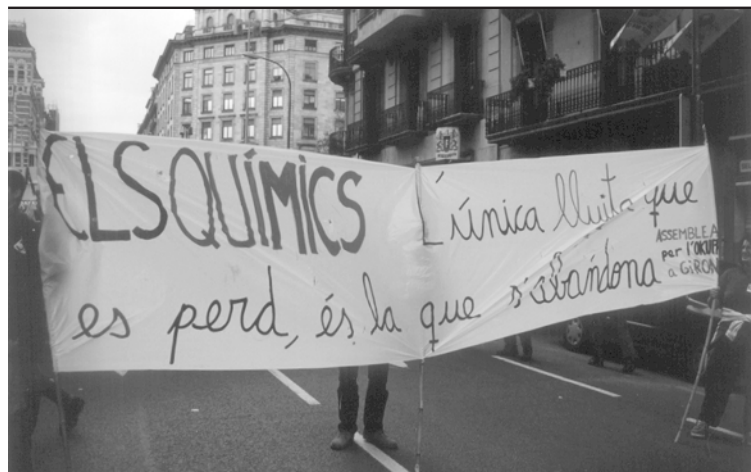
El dia 30 de març a 3/4 de sis de la matinada els mossos d'esquadra entraven als Químics; el dia abans al vespre la jutge Montserrat Bastit havia desestimat el recurs contra l'ordre de desallotjament. El desplegament policial era òbviament desproporcionat: un centenar d'antiavalots dels mossos d'esquadra i una desena de policies municipals ocupaven el carrer dels Químics. Els mossos van introduir-se per una finestra a l'interior del Casal i van fer sortir, després d'identificar-les, les 11 persones que en aquell moment hi havia dormint. Ràpidament va anar-se formant una concentració de protesta: cap a les 7 del matí ja hi havia més de cent persones. L'actitud de les forces repressives va ser de provocació constant, primer la policia municipal i després els antiavalots van carregar brutalment reiterades vegades fins a aconseguir un balanç de 8 persones que van haver de rebre assistència mèdica i incomptables contusionats. El cinisme dels professionals de la violència arribava al summum quan van intentar impedir amb una trucada telefònica que la Creu Roja enviés l'ambulància que s'havia hagut de sol·licitar per atendre els ferits. El mateix dia van presentar-se al jutjat de guàrdia 7 denúncies per lesions contra els mossos d'esquadra.

Poc després de les set del matí una excavadora va començar l'enderroc dels Químics. I aleshores el cacic *socialistoide* de Girona, l'alcalde Nadal, que durant l'any d'existència del Casal Popular els Químics i en especial des del començament del procés de desallotjament s'havia negat autistament a contestar cap de les reivindicacions polítiques de l'Assemblea del Casal Popular al·legant que els Químics era problema dels jutjats penals i dels propietaris va decidir entrar en escena, supervisant en persona l'inici de la posada en pràctica del seu pla urbanístic d'especulació immobiliària. Fins i tot, fent ús del més pur estil Gil i Gil, va arribar a apropar-se als manifestants, això sí, envoltat del cap de la policia municipal i trenta antiavalots dels mossos d'esquadra. El guió finalitzava declarant a la premsa que s'acabava de restaurar l'estat de dret. En efecte, com cridaven els manifestants, aquesta deu ser llur democràcia.

Però ni el desallotjament, ni el paper de l'Ajuntament, ni la violència policial, poden amagar què ha representat l'any d'existència del C.P.els Químics ni el mes i mig de resistència des que el Jutjat d'Instrucció número 7 va dictar l'ordre de desallotjament a instàncies de la immobiliària Necso. Un mes i mig d'assemblees diàries -sovint multitudinàries-, de presència les 24 hores del dia al Casal i en què les activitats -la xerrada del professor Carlos Taibo n'és un bon exemple- s'han multiplicat; un manifest signat per 30 organitzacions polítiques, sindicals, de solidaritat, etc. de Girona en suport del CP els Químics; o la moció al ple de l'Ajuntament presentada pels grups municipals d'IC i ERC i amb una acció de protesta de l'Assemblea a la Sala de Plens.

I, òbviament, la resistència dels Químics va continuar després del desallotjament. El mateix dia l'Assemblea va convocar una roda de premsa i va continuar a l'únic lloc que quedava -el carrer- les

activitats programades al Casal. L'endemà una manifestació convocava més de cinc-centes persones, i un bon nombre d'organitzacions, sota el lema «Cap desallotjament sense resposta», amb accions de protesta davant dels jutjats i de l'Ajuntament. Paral·lelament continuava calent exprimir la via legal, qüestionant amb un nou recurs l'ordre de desallotjament penal, paradoxes de la justícia burgesa, l'enderroc dels Químics es va produir abans que s'esgotessin les possibilitats de recórrer l'ordre. Cinc

dies després, una concentració de protesta agrupava 150 persones sota la pluja davant del ple de l'Ajuntament mentre s'abocaven davant la porta runes de l'enderroc dels Químics. I, finalment, 10 dies després del desallotjament i exactament un any

Els Químics: un desallotjament... i una altra okupació!

després de l'okupació dels Químics, 300 persones en cercavila responien amb una nova okupació.

Ara, doncs, els Químics s'ha traslladat al C.P. les Tines, al centre de Girona i, després de tres setmanes acondicionant el local -un immens magatzem de vins abandonat des de fa 5 anys en una finca taxada en 400 milions de ptes.- és previst que comencin les activitats el cap de setmana del Primer de Maig. El vespre mateix de la nova okupació l'Ajuntament de Girona, que obligat per l'ampli ressò social de rebuig al desallotjament, proclamava als mitjans de comunicació que s'havia obert un diàleg -que fins ara s'ha limitat al llenguatge de les porres- amb «els okupes», pressionava el suposat propietari fins aconseguir que l'endemà al matí mateix presentés dues denúncies, als jutjats de Girona i de Barcelona (?). Com diu l'Assemblea des de ja fa més de dos anys: la lluita continua.

Tralla, Girona.

"Lluita amb els treballadors immigrants d'El Ejido!!"

Quan, com explicàvem en números anteriors, vam desplaçar companyes de LI a El Ejido per contactar amb les organitzacions autònomes de treballadors immigrants no podíem ni imaginar on conduiria aquest treball en comú. Tampoc quan, a la manifestació del 26 de febrer pels carrers de Madrid vam acabar d'acordar amb ells la gira que un dels representants del Consell de Treballadors Magrebins realitzaria pocs

dies després. Va ser molt més del que havíem imaginat perquè la resposta no vam donar-la només LI, sinó Plataformes de Suport que es van crear a Barcelona, Girona o Madrid que van reunir l'esforç de 36 col·lectius -incloses organitzacions d'immigrants-. Mil persones reunides, aparició de la problemàtica d'El Ejido als mitjans de comunicació i, sobre-tot, el compromís de seguir impulsant la seva lluita van ser els elements d'un balanç que va dur el Consell i la Coordinadora a valorar la nostra ajuda i a comprometre's a un contacte regular i un treball coordinat. Fruit d'aquest treball va néixer la recollida de signatures de solidaritat acompanyant la seva tancada, o l'organització conjunta de blocs unitaris per a l'1º de maig.

Queden moltes coses per fer, jintégra't a les Plataformes posant-te en contacte amb nosaltres!. ¡T'esperem!.

Mara (delegada de CCOO de CATSA-Madrid)

Manifestació del 26/2 a Madrid.

Aspecte de la xerrada del representant del Consejo de Trabajadores Magrebíes a la UAB

Xerrada a la Mercè a Girona

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fer l'ingrés per un any al compte corrent: **La Caixa 2100- 3459-31-2100220515** (2.000 pessetes si te l'hem d'enviar per correu dins l'Estat espanyol i 2.500 pessetes si l'enviament cal fer-lo fora de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 1500 pessetes i la podeu fer tot posant-se en contacte amb qualsevol militant del grup.

Suscripció a **Lluita Internacionalista**

Nom i cognoms

Adreça

Població..... CP.....

Telèfon Idioma en que vols rebre **Lluita Internacionalista**.....

Aquí ens trobaràs

S. Pere Mitjà, 14, bjos. Barcelona
Ap. Correu 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correu 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correu 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@retemail.es
<http://personal3.iddeo.es/li>
Tel 93- 310 75 64 - fax 93- 296 68 89

LI